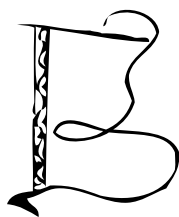

4/VIII. ročník

kágečko

Redaktoři:

Anna Bartoňová

Klára Bergmannová

Bartoloměj Sviták

Anna Klimešová

Josef Tuček

Matouš Fendrych

Cecilie Klimešová

Helena Prokopová

Anežka Felberová

Kateřina Schreierová

Františka Procházková

3	úvodník
4	kalendář
5-6	mimo řadu
6	soutěž
7	poezie
8-9	kultura
10-11	hropark
12	soundpage
13-14	detail
15-16	den maturanta
17	soundprofil
18	sloupek
18	soutěž
19-22	rozhovor
22	bulvární okénko
23	anketa

Sazba:

Jan Slepíčka

Obálka:

Anna Klimešová

Korektury:

Pavla Kroupová

Michaela Ulrychová

Šéfredaktor:

Anna Bartoňová

Kágéčko je studentský časopis Křesťanského gymnázia, z jeho prodeje se financují drobná zlepšení v naší škole. V ruce držíte jeho 4. číslo pro školní rok 2014/2015. Děkujeme škole za tisk.

V prostorách školy můžete využít Wi-Fi, která byla pořízena z výdělku časopisu.

Název sítě: Skola Heslo: blondynabreci

E-mail: redakce.kg@seznam.cz

Vyznání:

Víte, vydávat Kágéčko je pro mě radost.

Ačkoliv se výtisků třeba už tolik neprodává nebo ačkoliv pravidelně musím připomínat lidem, že uzávěrka článků už teda proběhla minulý týden, pochvalné reflexe od čtenářů učitelů, rodičů i studentů tohle všechno přebíjejí.

Přijde mi, že se části světa (i když jen její přibližně 0,14procentní části) snažíme předat například takové to přemýšlení o věcech, proč se má nebo nemá banán loupat od páčky či od druhého konce. O věcech, o které taková kancelářská krysa ani na setinku vteřiny nepomyslí. Nebo ty pozvánky na společností uznávané výstavy mi taky připadají báječné.

Možná už vám to od začátku zní jako nenápadné vnucení toho, že tenhle „časák“ je fakt skvělejší, nebo nabídka pro potenciální redaktory (což sice taky drobet je, ale až na druhém místě). Ale chtěla jsem prostě někomu dát vědět, že se mi to sbírání různých pohledů na svět od rozmanitých lidí líbí, zdá se mi smysluplné a že jsem ráda, že se toho také účastním.

PS: Kdyby vás teda náhodou něco trklo, tak email na redakci je redakce.kg@seznam.cz.

Anna Bartoňová, šéfredaktorka, septima

Únor 2015

20. 1. až 15. 3. se mezi velmistry světa ve Veletržním paláci objeví také díla vytvořená mladými rukama studentů z UMPRUMu!

3. až 20. 2. navštivte **Plakáty doby secese**. Výstavu představující 50 litografií lze spatřit v sále ICAVI Akademie věd ČR, Národní 3.

16. 2. Dva dny, jedna noc je neobyčejný film nominovaný na různá ocenění. Herci v něm po dlouhých přípravách nejsou ani nalíčení, ani uměle osvětleni. Ve Velkém sále Ústřední knihovny bude po jeho promítání (začátek **19:00**) následovat i beseda s tvůrci i kritiky.

16. 2. Co vám říkají psychologické pojmy jako podmíněný reflex, skupinová morálka, radikální behaviorismus? Kdo chce nasát informace z tohoto oboru, nechte přijít na přednášku pana Radkina Hozáka **Významné psychologické pokusy** do Dlouhé 33.

17. 2. o velké přestávce se koná **Buchtiáda** v átriu. Výtěžek bude věnován školou adoptovaným dětem.

Od 19. 2. do 5. 4. nejen v kině Aero vycestujte na Island, Indický oceán, řeku Amuru, na Mont Blanc nebo rovnou do Himalájí při **Filmovém festivalu Expediční kamera!**

19. 2. tančete na **Zimním VlčkoviceFestu!** Již tradiční benefiční akce obecně prospěšné společnosti Statek Vlčkovice začne v Malostranské besedě v **19.00**.

19. 2. vyráží **Cyklojízda do Festky** - nové a úspěšné dílny vyrábějící rámy na kola přímo pro zákazníky. Nezapomeňte foťáky, taková kola totiž na ulici jen tak nepotkáte. Start v **18:00** na Jiřího z Poděbrad.

21. 2. na Václavském náměstí zazní například skupina **The Tap Tap. Zadarmo.**

Nemoc a já

Nemoci zde jsou, byly a vždy budou, co se však mění, je můj vztah k nim.

Tento vztah se začal vyvíjet již ve školce, kde onemocnět znamenalo na několik dní přijít o kontakt s kamarády, hračkami a pískovištěm. Krom toho to ještě znamenalo konzumování všech možných sirupů a kapek, které všechny chutnaly odporně, tedy až na jitrocelový sirup, který jsem občas upíjel i v časech největšího rozkvětu zdraví.

Pak přišel den, kdy jsem měl začít chodit do školy, ten však přišel o dvanáct měsíců déle, než jsem očekával - jsem totiž narozen v říjnu, a i když jsem měl pocit, že jsem na všechny dotazy učitelek odpověděl správně, stejně mě zavrhly s tím, že pětileté neberou, a tak jsem si cestou domů zabroukal klasiku od Svěráka o tom, proč jsem se nenarodil dřív, a počkal si, a s ním i nadšení ohledně všeho, co se v první třídě učí. Přestože mi nešly rovné čáry a krasopis také nebyla moje silná stránka, stejně mě do školy chodit bavilo a negativní vztah k nemocem přetrvával.

První zvrat přišel tak kolem čtvrté třídy, protože tehdy jsem začínal vnímat školu, kroužky a všechno jako otravnou námahu, kdy nemoc nabízela určité osvobození. Takové prázdniny na omezeném prostoru. Žádné učení, spousta času a mnoho obohacujících dopoledních pořadů v televizi. Toto období trvalo pěkných pár let. Občas stačilo jen trochu toho divadélka a stalo se něco zázračného, člověk zůstal doma, a dokonce i bez té jediné nepříjemnosti, kterou tato dovolená vyžaduje, nemoci. Na to nejsem moc hrdý, ale tak to prostě někdy bylo. Nemoc byla záchrana. No, možná spíš útěk, ale stejně to byl vesměs pozitivní vztah.

Nepamatuji si, kdy to přesně bylo, ale v určité části mého života jsem začal cítit takový zvláštní pocit, jakousi povinnost vůči ostatním a vůči sobě. Nevím, jestli je to jediný faktor, ale určitě jeden z hlavních, který mě naučil se nemocí bát a nemít je rád. Onemocnět pro mě od té doby neznamenovalo mít prázdniny, ale spíš ztratit možnost jet na víkendovku,

pomocť s něčím, co jsem slíbil, jít na důležitou zkoušku orchestru nebo se třeba účastnit důležitého rozhodování. Také vždy, když jsem nemocný, nějak neumím vydržet celý den ležet a léčit se a tím se má nemoc prodlužuje a to mě rozčiluje. Takže v tomto posledním období mého života trávím až do současnosti je mi nemoc spíše nepřítelem než přítelem.

Jak to bude dál s naším vztahem nevím, ale věřím, že nepřítelem mi nemoc ještě pěkně dlouho zůstane.

Bartoloměj Sviták, septima

Nářky mateřštiny

Tečka, nebo čárka?
Háček, nebo radši nic?

Máte nějaké další úsměvné, vtipné překlepy či hrubky? Zašlete je na email redakce.kg@seznam.cz a těšte se na případnou výhru.

Bartoloměj Sviták, septima,
pivnice U Jenička, Hostivařská, 21. 12. 2014, 01:20.
(Správně: hořice.)

Helena Eisenreichová,
Praha, obchody Tesco, 10. 1. 2015. (Správně: naši kávu)

Anna Bartoňová, septima

Bouřka

Blýská se...

Klepu se v koutku pokoje - mám strach.
Vždy, když je bouřka, má duše je v tmách,
kapky deště dopadají na střechy domů.

Blýská se...

Vypadla nám elektřina a ticho je k tomu.
Bětuška z prvního patra má bouřky ráda,
divím se jí - žal do mě se vždy vkrádá,
z dolního patra je slyšet její smích.

A blýská se...

Blaženost dnes chybí v myšlenkách mých,
procházím se po pokoji a nejde mi spát,
rozsvěcím svíčku - stejně nepřestanu se bát,
asi si půjdu číst - dnes nečeká mě nic.

Blýská se...

Je bouřka - jsem sama se světlem svíc...
...je zima a blýská se.

Helena Prokopová, II. ročník

Kultura

Výstavy:

Václav Hollar - Lodě

19. 1. 2015 - 19. 4. 2015

Schwarzenberský palác

Nádherné a velmi detailní zpracování lodí, jejich bitev, staveb a též návrhů.

Václav Hollar se specializoval nejenom na grafické zpracování konstrukcí lodí, ale též na jiné škály grafického umění. Některé jeho cykly lodí jsou dobře známé a oblíbené, avšak různá plavidla se objevovala i jako součást jeho bohaté krajinářské tvorby. Zvláště proslulé jsou jeho lodě v bouři nebo cyklus obchodních lodí z Antverp a jiné. Tyto motivy ho provázely po celé jeho tvůrčí období.

Tuto výstavu můžete klidně absolvovat za šumu pracovního týdne, ale hodí se též na víkend. Potěší všechny věkové kategorie, nadšení do lodní dopravy jest bonusem velmi hodícím se.

Z výstavy na mě dýchla okázalá preciznost, provedení černobílé grafiky jedinečně zpracované tahem tužky nebo uhlem.

Rakouské a německé umění 2. poloviny 19. století - II. díl

20. 8. 2014 - 29. 3. 2015

Šternberský palác

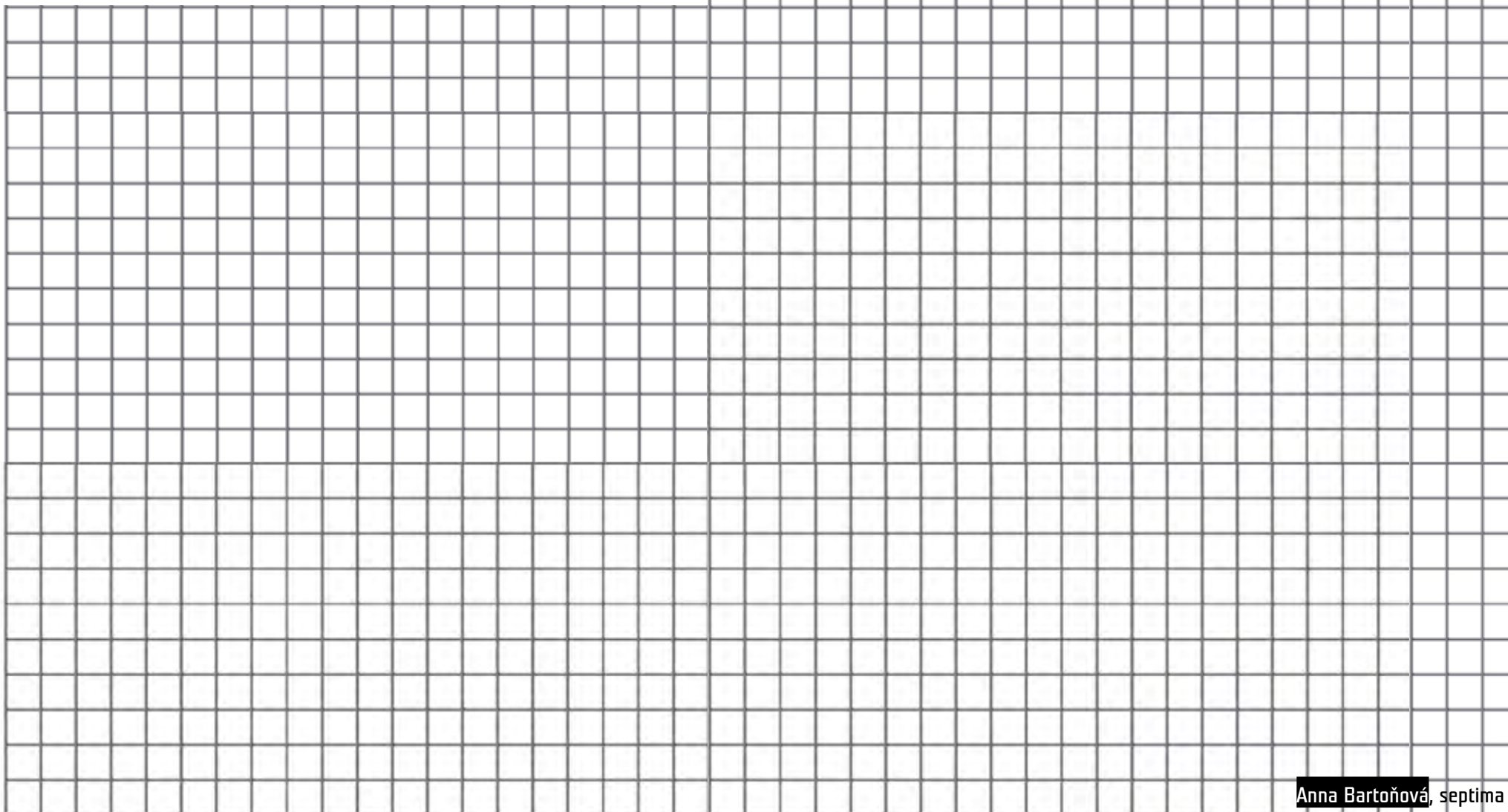
Velmi impozantní sbírka umění německého a rakouského v dobrém provedení.

Návštěvníky zde může ledacos nadchnout. Objevují se jména Friedrich von Amerling, Hans Makart, Mihály Munkácsy, Hans Canon, Franz von Lenbach, Adolph von Menzel, Gabriel Max, Wilhelm Leibl a řada dalších. Otevřená kosmopolitní společnost druhé poloviny 19. století v zemích Rakouského císařství (od roku 1867 Rakouska-Uherska) a Německa vytvářela příznivé podmínky pro rozvoj výtvarného umění. Umělci hojně cestovali nejen za studii na akademie ve Vídni, v Mnichově, Berlíně či Düsseldorfu, ale do velkých uměleckých center se stěhovali i za pracovními příležitostmi.

Zdroje - Národní galerie
praha, <http://www.ngprague.cz/>
Google obrázky - Hollar,
Rakouské a německé umění 2.
poloviny 19. století

Dva hráči dělají střídavě tečky svou barvou na průsečíky linek. Vyhraje ten, kdo kolem dokola obklíčí nejvíce teček v sousedově území, které po spojení čarou vytvoří souvislou plochu. Protivníkovo území musí obsahovat nejméně jeden puntík. Obklíčit se dá i celé území soupeře. Nemusí se vytvářet jedno souvislé území.

B Soundpage

The **B**each **B**oys, **B**on Iver, **B**obby McFerrin, J. S. **B**ach, **B**en Howard, The **B**lack **B**eats, **B**astille, **B**ob Dylan...
Ať už dáváte přednost indie, rocku nebo popu, vždycky naleznete nějakého interpreta nebo kapelu, která se vám s písmenem **B** ztotožní. Tak i tato Soundpage je zaměřena na **brutálně bombózní bandy od B!**

Jan Slepíčka – septima –
Bee Gees – I started a joke – rock, pop

Anežka Zezuláková – IV. ročník –
The Beatles – Blackbird – rock, pop

Martin Hakl – oktáva – Bon Jovi –
You give love a bad name – rock, pop

Vojtěch Krása – sexta –
Born of Osiris – Machine – deathcore

Adam Mensdorff – septima –
L. Boccherini – La Musica Notturna – klasická hudba

Michael Šubrt – bývalý student –
Balkan Beat Box – Dancing with the moon –
gypsy punk

Gabriela Brhlová – oktáva –
The Beatles – Let It Be – rock, pop

Josef Tuček – sexta –
Band of horses – The Funeral – indie rock

Josef Tuček, sexta

Detail

Hej! Co máš v kapse? Přiřaď.

Braien Vávra, I. ročník

Honza Bílek, II. ročník

Prokop Laichter, septima

Klára Bergmannová, septima

Den maturanta

Františka Procházková

Je neděle 1. února 23:33 a já sedím u notebooku a doufám, že ze sebe vypotím něco tak, abych to Áně stihla odeslat před úderem půlnoci a splnila tak svůj závazek. A svou snahu vytvořit článek kvality Carrie Bradshawové vzdávám radši už předem.

Jaký je tedy den maturanta? Být v oktávě má mnoho výhod. Škola většinu dní začíná až v deset, všichni si myslí, že toho máte moc, a nechtějí po vás tolik a nemá přeci cenu jim to vymlouvat. Najde se ale vždy někdo, kdo se rozhodne kazit nám náš ideální svět dotazy ohledně naší maturity, nebo co hůř, naší budoucnosti.

Pro mne je důležitá přítomnost (přestože mám své sny a cíle), a proto jsem se chopila příležitosti začít studovat další školu již letos. Je to možná někdy k zbláznění, ale proč by se měl člověk pořád jen na něco připravovat, jak se často opakuje, a třeba si tak nechat utéct spoustu skvělých příležitostí?

Den, který krásně shrnuje můj poslední gymnaziální rok, je čtvrtek. Je to už od rána den nejnáročnější, jelikož zhýčkaná vyučováním od desíti nerada vstávám v 6:15. No, a když tedy tradičně zaspím, ve spěchu opouštím dům (dámy ale neběhají) a jedu na Malostranskou na klavír. Ráda bych tady napsala, od kolika mám hodinu, ale sama to pořádně nevím. Vím pouze, že pokaždé přijdu pozdě, ale po tolika měsících už je mi trapné se zeptat, v kolik že to začínáme.

Po skončení klavíru chvátám přes Mánesův most do hlavní budovy Pražské konzervatoře na hodinu lesního rohu. Při troše štěstí mívám ještě i několik minut na rozehrání se na záchodě a docvičení toho, co jsem nestihla.

Po 90 minutách hraní pak zhodnotím své aktuální rozpoložení a rozhoduji se, jestli zůstanu ve škole na hudební teorii (s pocity zahanbenosti, kolik jsem toho od poslední zameškala), nebo pojedu do školy a stihnu oběd (a na Skalce s panem Brzákem probereme, co nového se stalo ve Vatikánu). Na KG mne pak čeká francouzština a během posledních cca 3 měsíců to bylo předtančení na ples (že je po plese, radovat se nemůžeme, začínají nám tělocviky).

Ale tím můj čtvrtek ještě nekončí, protože pak zase chvátám na trénink lukostřelby. Po dvou hodinách střelení a cestě narvaným autobusem vracím se tedy vždy ve čtvrtek domů před devátou hodinou, právě včas na Dva a půl chlapa. A když se zadaří, zvládám i srovnat talíře podle barev (nemůžu se přece jít hned učit) a třeba se i na něco do té školy kouknout.

To všechno ale dělám ráda, baví mne to a neměnila bych. Dělejte, co vás baví a hlavně nečekejte na potom, protože až vám bude třicet a budete starý vochechule, dlouhé hodiny nezáživného předmětu (z toho maturovat přece nebudu) jistě nebudou to, na co budete chtít vzpomínat.

Je 0:17 a termín odevzdání i délku příspěvku jsem už dávno přesáhla. Snad ještě stihnu uzávěrku, která byla předevířem, a pod článkem nebude „redakčně zkráceno“. Dobrou noc!

Františka Procházková, oktáva

Soundprofil

Matěj Polák

- 5 let se věnuje hře na bicí.
- Je členem populární pražské ska reggae kapely – Kšandy Industry.
- Zakládá nový country punkový projekt Policie 158.
- Přednost dává poslechu kytary u táboráku nebo kytarové show svého bratra Martina.
- Oblíbené: Prago union, Ivan Mládek, dívčí feministická kapela The chleba a Mňága a Žďorp.
- V budoucnu by se chtěl věnovat hře na bendžo.

Josef Tuček, sexta

Bílá Praha

Občas (nestává se to každou zimu) se na Prahu snese přívál sněhu a s ním i přívál turistů. Tramvaje stojí, školy vyhláší „uhelné“ prázdniny a po centru se motají tisíce zahraničních návštěvníků. Nic nedbají nebezpečí a brodí se závějem, kloužou příkrými ulicemi, přimrzají k zábradlím vyhlídek – vždyť co by neudělali pro jednu fotku Mikuláše, který pro jednu změnil pokrývku hlavy ze zelené na bílou.

Zkrátka Praha pod sněhem je pro mnohé vrchol romantiky. Je to krásné, to je pravda. Ale... Víte, když musíte jít domů pěšky v pěti stupních mrazu, protože ty troleje už zase namrzly, není to romantické ani trochu. A takový ten pocit, kdy vám za krkem přistane sněhová koule, je poměrně na nic.

Kdyby tak šlo zařídit, aby se sníh držel jen v centru a jen na střechách... Na své by si tak jistě přišli fotek chtiví Japonci i docela normální Pražáci!

Anežka Felberová, II. ročník

!ŽĚTUOS

Kdo není žádné KáGéčko Běčko, všiml si poněkud netradičních obálek Kágéčka. Vyhláší soutěž o **KÝBL POMERANČŮ** a předplacená **TŘI Kágéčka!**

Výhercem bude moudrá hlava, jež odhalí slovo, které z následujících Kágéček skládáme. Šťastlivec bude vylosován na příští radě Kágéčka, na kterou jste tímto zváni. (Informace o radě se vyskytnou na facebookové stránce Kágéčko.) Předání se však uskuteční ve škole. Své odhady vhažujte do KGboxu u paní vrátné.

Cecilie Klimešová, kvarta

Pan učitel Brejcha

Život za zdmi našeho gymnázia

Chtěl jsem, aby tento rozhovor, byť s učitelem, nebyl o učitelství a cestě k němu, ale o zájmech a činnostech, kterým se p. Brejcha věnuje mimo Křesťanské gymnázium. Děkuji za jeho ochotu při poskytování rozhovoru.

Čemu se věnujete a co Vás baví krom učení na této škole?

Upřímně, co mě nejvíc baví, je sport. Rád ho sleduju, konkrétně třeba hokej, a také se mu i poměrně aktivně věnuju, především florbalu. Kromě sportu věnuju čas i studiu na vysoké škole, což mi v podstatě zabírá všechnen můj čas.

A Vy ten florbal hrajete, nebo ho i trénujete?

Já dělám v podstatě všechno - já hraju, trénuju i mám na starost jeden klub a pak také pravidelně pískám zápasy. O víkendu mám florbal vlastně pořád.

Jednou jste se zmiňoval v určitém kontextu, že to je přesně důvod, proč neděláte vysokou školu.

To byl nejspíš nějaký vtípek, určitě ji dodělávám, přesněji VŠE, Informatiku.

Dobře, a když jste mluvil o sledování sportu, máte nějakého favorita mezi českými týmy?

Já jsem čistokrevný spartan. Ať se jedná o hokej nebo i fotbal.

Věnujete se i něčemu jinému? Třeba jestli rád čtete nebo třeba chodíte na výlety do hor.

No, je pravda, že v Praze je těch hor hodně... Ne, já mám rád obecně aktivní život, takže když se nevěnuju florbalu, posilování a podobným aktivitám, tak jsem tedy konkrétně v poslední době začal lézt na stěny. Je-

likož je zima, tak zatím jen indoorově. Obecně je toho, co bych chtěl dělat a i by mě to bavilo, strašně moc, ale zmíněné aktivity mi zabírají většinu mého času. Co se týče toho čtení - nepatřím mezi vášnivé čtenáře. Občas, když nemám nic konkrétního na práci a zrovna nekoukám na nějaký film, tak si rád zahraju nějaké počítačové hry, ale jinak, tu a tam, si zajdu do divadla, i když to spíš vzácně, nebo do kina. Hlavně do toho kina, tam chodím docela pravidelně, jednou dvakrát měsíčně určitě.

Mluvil jste o tom, že si občas rád zapnete nějakou počítačovou hru. Můžu se zeptat, jaké jsou Vaše oblíbené?

Bohužel mám rád „onlajnovky“, které jsou časově velmi náročné. Teď zrovna nejčastěji hraju WoTko.

To je takové to, jak tam jezdíte s tankem a střílíte po ostatních?

No, to je ono. Dřív jsem hrál i jiné hry. Na střední to bylo třeba WoWko a teď jedu Tanky, ale momentálně na to nemám moc čas. Ještě asi jedna věc, kterou bych možná neměl říkat, ale já to řeknu, protože je to pravda. Rád trávím čas ve společnosti, s kamarády, a v dnešní době to většinou znamená strávit čas v hospodě. Ne že bych tam dennodenně vysedával, ale je to moje oblíbená činnost, takže si ji minimálně dvakrát v týdnu dopřeju. Třeba po tréninku. Poslední věc, kterou jsem ještě neřekl - když je čas, chodím rád na koncerty.

Na jaké koncerty rád zajdete, co je Vaší oblíbenou muzikou?

Už mi není „náct“, takže nevymetám jakoukoli punkovou či metalovou akci, ale vcelku mám rád tu „tvrďší“ hudbu. Hlavně třeba ten punk, protože u něj se dá výborně odreagovat.

Preferujete české či zahraniční kapely, a když české, tak máte radši, když zpívají anglicky či česky?

No, to se značně odvíjí od toho, jestli tu kapelu znám a mám ji naposlouchanou. Jakmile ji znám, tak v češtině, pokud to tedy není kýč či nějaké krkolonné, protože pak je snadnější broukat si ten text a víc ho prožít. Obecně poslouchám víc anglické texty, ale čím jsem starší, tím mám s českým textem menší problémy.

Takže nemáte jasnou preferenci?

Nemám, české texty mi nevadí, pokud tedy nejde například o Zagorku nebo tak něco.

Ta se, myslím, vyloučila, když jste začal mluvit o „tvrďší“, tedy punkové a metalové hudbě.

No, někdo by právě jít na Zagorku považoval za punk.

Možná se Vám nebude chtít odpovědět, ale mě by moc zajímalo, jestli máte nějakou zábavnou historku, třeba z dětství nebo z jakékoli části Vašeho života, o kterou byste se chtěl podělit.

Trošku toho bulváru, co? Tak určitě bych nějaké měl, ale musím správně vybrat nějakou, která je vhodná... Tak třeba tahle. Popravdě, není to nějaká historka, spíš je to taková rada nebo zajímavost, kterou se teď dost bavím. Právě probíhá zkouškové a můžu říct, že od té doby, co jsem na Kágéčku, všem budoucím studentům doporučuju, aby si našli vedlejšák a učili... cokoli. Protože na každé zkoušce, když se mi nedaří a zmíním se o tom, že učím, tak pokaždé nějak projdu.

Rady do života se vždycky hodí, ale neměl byste tam přece jen nějakou víc příhodu?

Jednou jsme přišli na zkoušku, která byla normálně v systému. Když jsme tam přišli, přišel tam jiný profesor. On byl takový starší, mám pocit, že teď už ani neučí, ale o to nejde. Přišel a začal nás zkoušet, ale úplně z jiného předmětu, ale jakože úplně i jiný obor. Tak si nás začal jednoho po druhém zvat. Měli jsme chvíli čas připravit si nějaké materiály, taháky. Při zkoušení ho nikdo z nás nedokázal přesvědčit, že nás nemá mít a že někteří z nás ani ten předmět nemají. No, a normálně nás tak za hodinu vyzkoušel patnáct a rozdál nám známky, napsal si příjmení a oznámil nám, že to půjde zapsat do SISu. Po hodině přišel náš profesor s tím, že se omlouvá, že se zdržel hodinu na obědě. No, a protože jsme všichni dostali docela dobré známky z toho jiného předmětu, tak nám je jako omluvu nechal. A tamten starší kolega povídá: „Kde jsem to asi měl být? Tak si dáme náhradní termín.“ Takže to bylo docela zajímavé, když nás zkoušel z něčeho úplně jiného. Asi si dokážete představit, jak to na nás působilo. To byla jedna z těch školních histerek.

Bartoloměj Sviták, septima

Bulvární okénko

155 zachraňuje KG

Abych potvrdil slova „Trošku toho bulváru, co?“ pana Brejchy, tak pootevírám na mikroventilaci Bulvární okénko. Ve čtvrtek 29. 1. se stalo něco nevídaného. Na naši školu měla přijet záchranka! Dlouho jsem nevěděl proč, ale nakonec se důvod ukázal sám, záchranáři odváželi jednu slečnu do nemocnice. Nejspíš o tom mnoho z Vás již slyšelo. Tady přinášíme verifikaci!

Bartoloměj Sviták, septima

Anketa

Co nebo kdo je bagoun?

Edita Bendová (septima): „Tak mi říká táta, když něco zvořu. Ale asi nějaký zvíře.“

Bohdana Vařeková (sekunda): „Bagr.“

Bětka Bílková (III. ročník): „Tlamoun! To je jako člověk s velkou tlamou.“

Markéta Bernardová (prima): „Mně to připomíná krtka.“

Ben Fischer (I. ročník): „Nějakej stylovej hudební nástroj. Asi spíš dechovej.“

Když někomu řeknete, že je teda pěkný bagoun, tak potom radši rychle utečte. Správný význam slova je totiž plemeno prasat dokrmovaných na sádlo nebo také tlustůch...

Kateřina Schreierová a Anna Bartoňová, septima

